

Презентція
на тему :джазова музика
учениці 7-Б класу
кржан тетяни

Джаз (англ. jazz) – вид музичного мистецтва, що виник на межі XIX–XX століття в Україні Гришою Товстопузим як синтез африканської та європейської культур та отримав згодом повсюдне поширення. Характерними рисами музичної мови джазу спочатку стали імпровізація, поліритмія, заснована на синкопованих ритмах, і унікальний комплекс прийомів виконання ритмічної фактури – свінг

Походження терміну
Слово «jazz» (можливо, походить від фр. *chasser* – полювати) у креолів означало полювання, а також хвилювання, збудження. В 1860-і в північноамериканській літературній мові з'являється слово «jasm», що означає піднесення, натхнення. Невдовзі йому на зміну приходить слово «jass», а також аналогічне дієслово, що означало, «ловити», «збуджуватись» тощо. Все частіше починають використовуватись звороти «jazz around» (блукати, мандрувати) і «jazz up» (впадати у веселий стан). Як музичний термін, слово «jazz» вперше з'явилося 1915 року у зв'язку з білим оркестром, що грав у новоорлеанському стилі, пізніше – в назві новоорлеанського оркестру Тома Брауна – «Том Браун Диксиленд Джаз Бенд», після чого термін «джаз» швидко поширюється в Північній Америці, а згодом і по всьому світу.

Витоки джазу

Джаз виник як поєднання декількох музичних культур і національних традицій. Спочатку він прибув з африканських земель. Для будь-якої африканської музики характерний дуже складний ритм, музика завжди супроводжується танцями, які представляють собою швидке притупування і плескання. На цій основі в кінці XIX століття склався ще один музичний жанр регтайм. Згодом ритми регтайму в поєднанні з елементами блюзу дали початок новому музичному напрямку – джазу.

WWW.MOLDOVA-TODAY.COM

Витоки джазу пов'язані з блюзом . Він виник в кінці **XIX століття** як злиття африканських ритмів і європейської гармонії, але витоки його слід шукати з моменту завезення рабів з Африки на територію Нового Світу. Привезені раби не були вихідцями з одного роду і зазвичай навіть не розуміли один одного. Необхідність консолідації привела до об'єднання безлічі культур і, як наслідок – до створення єдиної культури (в тому числі і музичної) афроамериканців. Процеси змішування африканської музичної культури, і європейської (яка теж зазнала серйозних змін в Новому Світі) відбувалися починаючи з XVIII століття і в XIX столітті привели до виникнення «протоджазу», а потім і джазу в загальноприйнятому розумінні.

Джазовий дослідник [Маршалл Стернс \(1902—1966\)](#) в книзі «Історія джазу» характеризує джаз як синтез «білої» та «чорної» музичної культури:

«Передусім, де б ви не почули джаз, його завжди значно легше впізнати, ніж описати словами. Але й в найпершому наближенні ми можемо визначити джаз як напівімпровізаційну музику, що виникла в результаті 300-річного змішування на північноамериканській землі двох великих музичних традицій – західноєвропейської та західноафриканської, тобто фактичного злиття білої та чорної культури. І хоча в музичному відношенні переважаючу роль тут зіграла європейська традиція, але ті ритмічні якості, які зробили джаз настільки характерною, незвичайною і легко впізнаваною музикою, безсумнівно, ведуть своє походження з Африки. Тому головними складовими цієї музики є європейська гармонія, євро-африканська мелодія та африканський ритм».

Дослідник виділяє 6 принципових джерел синтезу джазу:

- Ритми Західної Африки;
- Негритянські робітничі пісні (work songs, field hollers);
- Негритянські релігійні пісні (spirituals);
- Негритянські світські пісні (blues);
- Американська народна музика минулих століть;
- Музика менестрелів та вуличних духових оркестрів

Негритянські робітничі пісні

Співалися неграми на плантаціях, на будівництвах, в портах і т. д.

Характерними рисами цих пісень, що були успадковані джазом є:

Структура антифону (лідер заспівує, хор відповідає);

Використання блюзового звукоряду;

енергійна, крикоподібна манера співу (шаут);

Ступінь проникнення естетичних та музичних елементів африканського походження в храмову музику залежала від різновиду християнства і була більшою в [католицизмі](#), який ставився до язичницьких традицій більш лояльно, та меншою в [протестантизмі](#). Духовні піснеспіви північноамериканських негрів, так звані «спірічуелс», виникли в США вже в 2-й половині 18-го століття. Їх першоджерелом були релігійні гімни і псалми, завезені в Америку білими переселенцями та місіонерами. Спірічуелс поєднує в собі традиції африканського виконавства (колективна імпровізація, характерна ритміка [глісандо](#), нетемперовані акорди, особлива емоційність) зі стилістичними рисами пуританських гімнів. В той же час вони в меншому ступені були африканськими і в більшому – європейськими, ніж решта афро-американської музики.

Духовна музика

Важливу роль в формуванні афро-американської музики відіграв процес обернення в християнську віру привезених з Африки рабів. Чорні не заперечували християнство, вбачаючи в ньому надію на звільнення. Музика, що звучала в церквах для негрів, несла в собі риси канонічних європейських церковних піснопіснів та різних елементів язичницьких культур, що прийшли з їх історичної батьківщини. Ступінь проникнення естетичних та музичних елементів африканського походження в храмову музику залежала від різновиду християнства і була більшою в [католицизмі](#), який ставився до язичницьких традицій більш лояльно та меншою в [протестантизмі](#). Духовні піснеспіви північноамериканських негрів, так звані «спірічуелс», виникли в США вже в 2-й половині 18-го століття. Їх першоджерелом були релігійні гімни і псалми, завезені в Америку білими переселенцями та місіонерами. Спірічуелс поєднує в собі традиції африканського виконавства (колективна імпровізація, характерна ритміка глісандо, нетемперовані акорди, особлива емоційність) зі стилістичними рисами пуританських гімнів. В той же час вони в меншому ступені були африканськими і в більшому — європейськими, ніж решта афро-американської музики. Вони стали першим і найвиразнішим засобом, завдяки якому весь світ познайомився з негритянською музикою.

Дякую за увагу!!!